

полето, нагоре-надолу по работа, Станка у дома съ майка си и терзийчето. Взеха да си шушукатъ другаритѣ ми, щомъ ме зърнѣха, и азъ забелязахъ, че Станка започна да ме избѣгва. Не ме изпраща, не ме посрѣща, както по-преди. А денѣтъ за сватбата наближаваше. Отиде си терзийчето, ала Станка все намусена, накриво ме гледа. Сбъркахъ се, намѣрихъ се въ чудо. Дойде Великденъ. Първиятъ день Станка не излѣзе на хорото. Другитѣ ергени и момитѣ взеха да ми се присмиватъ. Азъ ходѣхъ като лудъ изъ селото. Отидохъ у дома, потърсихъ я, нѣма я. Седнахме да вечеряме, тя се не яви да вечеря. Следъ вечерята баща ѝ ми каза:

— Следъ една седмица е Гергьовденъ. Ти, Ангеле, си търси другаде да се ценишъ! Станка не иска да ѝ се смѣятъ другаркитѣ заради тебе!

Свѣтъ ми се зави, залюлѣхъ се, и ха да падна, ха да падна, . . . па полека се измъкнахъ на двора и хукнахъ изъ полето като лудъ.

(Свършва въ осма книжка)

Александъръ Спасовъ

СРѢДЪ ГОРИТѢ И ЦВѢТЯТА

Вчера чухъ отъ баба Гичка,
Че въ зеленитѣ горички,
На цвѣтиститѣ поляни,
Като съсъ килимъ постлани,
Дето цвѣтчета цѣфтятъ
И пчеличкитѣ летятъ,
Тамъ, до ручей пѣнливи
Живѣятъ и самодиви.

Вечеръ въ китнитѣ гори,
Щомъ се тихо свечери,
Щомъ луната се засмѣй,
И зефира тихъ повѣй,
Тѣ излизатъ тамъ въ почуди

Бѣли като пеперуди
И лѣтятъ тѣ като птички
Надъ полета и горички
Съ чудни пѣсни на уста
Чакъ до сутринята.

Бихъ желала въ този часъ
Да съмъ самодива азъ,
Край рѣкичкитѣ пѣнливи,
Срѣдъ цвѣтята срамежливи
И свободно да живѣя,
Да се радвамъ, да се смѣя
И да пѣя съ веселъ гласъ,
Както си желая азъ!

Атанасъ Душковъ